

Sørine Gotfredsens prædiken Kristi himmelfartsdag

Taler

Sørine Gotfredsen
Sognepræst og samfundsdebattør

Dato

14. maj 2026

Sted

Jesuskirken, Valby

Omstændigheder**Prædikentekster**

Apostlenes Gerninger kapitel 1, vers 1-11
Lukasevangeliet kapitel 24, vers 46-53

- 1 Som årene går, kan det føles mere og mere uoverskueligt at holde styr på fortællingen om sig selv. Der er sket så meget, og det forekommer mig at være virkelig længe siden, at jeg strejfede rundt i granplantagen og spillede fodbold på græsplænen og første gang vovede mig ind på diskotek Sommerfuglen, hvor jeg
- 5 med en pæn portion rådvildhed tog plads i de rustrøde veloursofaer. Min personlige fortælling er efterhånden lang, og mens jeg tydeligt husker mit eget sind gennem det hele, ved jeg samtidig, at jeg har brug for at kunne placere det hele i en større fortælling. Det virker både tomt og nærmest umuligt at skulle være alene om at opretholde hele sammenhængen, og når jeg ser tilbage på mit
- 10 liv, føler jeg mig efterhånden overbevist om, at noget af det vigtigste der er at sige om mig er, at jeg er del af en fortælling, der rummer så meget mere end mig. Og det, jeg husker fra år til år. Eller rettere, tror at jeg husker, for det viser sig nemlig med tiden, at det er svært at genfortælle sig eget liv sandfærdigt.
- 15 En fuldstændig epokegørende fortælling slutter på Kristi Himmelfartsdag. Det er fortællingen om Jesus, Guds søn, der i sin tid på jorden fulgtes med de disciple, der sikkert havde gruet for dagen, hvor de skulle skilles fra ham – den dag, som han jo havde meddelt til sidst ville komme. Nu er den her, og han tager dem med ud af byen og formaner dem at drage ud og forkynde, hvad de har
- 20 bevidnet. Hans ord, hans barmhjertige gerninger, hans død og hans opstandelse. Herefter velsigner han dem og bliver for øjnene af dem båret op til himlen, hvilket udgør indledningen til det liv, vi skal leve uden, at Jesus er iblandt os. Én historie slutter, en ny begynder, og disciplene gør, hvad mange nok ville gøre i den situation. De holder sammen i mindet om det mistede elskede
- 25 omdrejningspunkt og opholder sig dér, hvor de føler sig tættest på Guds søn.

Det er i templet – i kirken, siger vi i dag – hvor det ekstra stærkt kan sanses, at det guddommelige findes. På grund af Jesus hører disciplene sammen for altid, og fortællingen om hans tid på jorden og den himmelfart, der afslutter den, er den største fortælling, der nogensinde er blevet udfoldet i verden.

30

At mennesker på særlig vis hører sammen, når de samles om noget større, skal vi virkelig begribe i en tid med så megen tale om dette at tilhøre et folk. Først skal det siges, at man vover sig ud i en særdeles problematisk blindgyde, hvis man hvad dét angår underlægger sig tanken om race og genetik. Det er udtryk for en
35 meget voldsom tænkning, der jo også er en følge af, at nazismen fik begreberne race og racisme brændemærket ind i vestlig bevidsthed. Både som noget, man kan anklage andre for at dyrke, hvis man virkelig vil lukke munden på dem, og som noget nogen reelt praktiserer. Racetænkning fører bare ikke noget godt med sig og må aldrig dominere samtalen om det folkelige, for den folkelige kraft
40 er livgivende, ja, nærmest en forudsætning for til fulde at være forankret i verden. Og når vi så ivrigt for tiden taler om åndelig oprustning og folkelighed, skyldes det en voksende indsigt i sammenhængen mellem folk, skæbne og fælles fortælling. Historiker Christian Egander Skov skriver disse ord i sin nye bog Folkeligt skal alt nu være: ”Jeg tror vitterligt, at folket faktisk må vågne og
45 forblive både vågent og årvågent – og at dette er forudsætningen for alt andet (...) Folket er ikke et frit valg. De fleste af os fødes ind i det (...) Dette forhold kan kalde på os, og vi kan svare. Eller vi kan lukke ned. Men forholdet forsvinder ikke af den grund, vi bliver bare fremmede for det.”

50

Nogen iblandt os har længe fremhævet disse sammenhænge, men det har været temmelig meget op ad bakke, for modstanden mod det folkelige har i årtier været stærk. For det første har vi som sagt været martret af Anden Verdenskrig, og for det andet har holdningen i bedste globalt sindet og kulturrelaterende stil været, at et menneske ikke bør føle sig bundet til folk og nation, men
55 derimod fri til mere autonom selvrealisering. Man har ment, at mennesket ikke har rødder, men fødder og i princippet kan høre til overalt, ligesom man jo har troet på, at alverdens mennesker kan integreres naturligt i et land, uanset hvor anderledes deres egen folkelige fortælling måtte være. Den forestilling går i disse år en del op i limningen, idet vi gradvist forstår, at et menneske ikke bare kan
60 løsrives fra sit folks fortælling. Og hvorfor ikke? Fordi vi uden dén ikke ved, hvem vi er. Enhver defineres i høj grad af den fortælling, der fra begyndelsen meldte sig gennem ordene far og mor sagde, mærkedagene, de overleverede eventyr, strandkyster, synet på lighed, dette steds humoristiske sans og de store

65 fodboldtriumfer. Spørg blot i disse dage folk fra Aarhus, om vi-følelsen betyder
noget, for den er god nok, AGF er omsider blevet dansk mester. Nyheden har i
flere dage givet både Donald Trump og den ikke eksisterende regeringsdannelse
kamp til strengen, for det betyder noget, hvad vi sammen oplever. Vi formes af en
70 fortløbende fælles fortælling, og her hos os har den også at gøre med
kristendommen. Ja, mere end det. Den folkelige fortælling er i Danmark
uløseligt forbundet med kristendom.

Da Jesus farer til himmels, er tiden kommet, hvor det skal fortælles videre,
hvordan hans tid på jorden udgjorde overgangen til det menneskeliv, vi siden
75 har kendt. Et liv, hvor vi for alvor kan tro på, at vejen også for os er banet til det
himmelske. Og hvis nogen nu tænker, at man vel ikke skal forestille sig, at Jesus
rent faktisk for til himmels og tog plads ved sin Faders højre hånd, vil svaret
herfra lyde, at jo, det kan man roligt forestille sig. Ikke fordi jeg naturligvis ved,
om det virkelig skete sådan, men fordi jeg tror på, at det kunne være sket sådan.
80 Fordi intet er umuligt for Gud. Tilmed vil jeg minde om, at hvis vi absolut med
snusfornuftigt forbehold vil afvise det ubegribelige piller vi marven ud af
fortællingen og mister noget uvurderligt. Både hver især og som et folk.
Fortællingen om himmelfarten meddeler os nemlig, at der er skabt forbindelse
mellem det jordiske og det himmelske, horisonten over os er nu uendelig. Vi er
85 sat på jorden, ja, men efter at himlen blev åbnet, kan evigheden også mærkes her,
og det kan føles som små øjeblikke af vægtløs salighed. Nogen kalder det måske
glimt af lykke. Jeg tror på, at det er glimt af evighed. En meddelelse til os fra
Guds rige om, at det i sidste ende er dér, vi hører til. Grundtvig beskrev så
udførligt vigtigheden af at føle sig indesluttet i den guddommelige fortælling,
90 for som han formulerer det: "... skeer det ikke, da har vi slet ingen levende
Forestillinger om Forholdet mellem Gud og Menneske, eller mellem Tid og
Evighed, mellem Liv og Død i aandelig Forstand, mellem Guds Rige og denne
Verdens Rige..."

95 Himmelfarten ruster os åndeligt til at tro på begge riger – verdens og Guds –
det, vi lever i nu, og det, der skal fuldendes engang. Når Jesus farer til himmels,
demonstrerer han sin natur som både menneskelig og guddommelig og som
den, der forbinder de to riger for os og kender vores inderste meget bedre end vi
selv. Jesus bærer i sig fortællingen om os og udgør det helt besynderlige nærvær i
100 tilværelsen, der gør, at jeg tror på, at han taler på mine vegne. For mine egne ord
kommer jo til kort, og det føles som sagt både tomt og umuligt at skulle fortælle
sit eget liv. Af og til når jeg læser i min dagbog, må jeg sande, hvor nemt det er at

narre sig selv til at tro, at det var anderledes, end det var. Jeg kan lyve, jeg kan
105 forskønne mit eget væsen, og helt skidt er det, at jeg i min dagbog kan fremstå
ikke blot påfaldende retfærdig, ja, næsten hvid som sne, men også som den, der i
sidste ende har forstået væsentligt mere end de fleste andre. Det var faktisk ikke
meningen, men det er reelt det, der står. Jeg troede, at jeg var ærlig, da jeg skrev,
men indså siden, at jeg ikke formår at fortælle sandheden om mig selv. Altså,
110 sandheden forstået som dette, at jeg er et syndigt menneske, der i al min kredsen
om eget væsen glemmer, hvor meget jeg har brug for at blive forklaret og bragt
til indsigt i selvskhedens krinkelkroge af en helt anden stemme end min egen.

Gud udlægger den sande fortælling om os, selv om vi ikke er en sådan ære
115 værdig. Men vi bliver lovet værdighed, for inden Jesus farer til himmels, befaler
han disciplene at prædike omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag,
og med den forladelse, dén tilgivelse, sendes vi ud i verden med Jesu løfte om, at
han trods vores mangler ikke vil forlade os. Ethvert folkeslag – og ethvert
menneske – tilbydes denne kristne virkelighed at leve og ånde i. Nogen tager
120 imod, andre afviser. Her i Danmark tog vi i sin tid imod og lever derfor fortsat i
fortællingen om Jesus, der kom til verden og satte det højeste krav om at elske
næsten, hvorpå han døde og opstod fra graven og for til himmels. Midt i vores
mere eller mindre selvbedrageriske forsøg på at konstruere sandheder om os selv,
skal vi hver dag stadig tage imod, og det er nok det, vi så småt begynder atter at
125 forstå. Vi kalder det blandt andet for åndelig oprustning, og det giver mening,
fordi vi, som Grundtvig siger, ikke er abekatte, men skabt som en gåde af Ånd
og støv. Hør bare hvad han siger: ”Aand og Støv kan gennemtrænge hinanden,
og forklares i en fælles guddommelig Bevidsthed.” Vi er støv, altså, krop, biologi,
drifter, syndighed og er bundet til jorden, men vi er også Ånd, altså,
130 evighedsvæsner med længsel efter at eksistere i samhørighed med Gud. Tror vi
ikke på denne samhørighed, glemmer vi – som mange nok i den vestlige verden
har glemt – at vi er Ånd og kan spærres inde i vores egen forestilling om
sandhed. Den er alt for lille, for vi husker ikke rigtigt, og vi forstår for lidt, og
når bevidstheden om forhistorien og den kristne fortælling forvitrer, kan
135 fremtiden komme til at synes mere og mere skræmmende at se ind i. Og så står vi
måske en smule rådvilde tilbage. Både som enkelte mennesker og som et helt
folk.

Himmelfarten forbinder Ånd og støv, himmel og jord, tid og evighed, og som
140 det sidste, inden han forlader jorden, velsigner Jesus disciplene, så de kan tro på,
at de skal være med ham og hos ham, selv når de ikke længere kan se ham. I

145 afskeden giver han os velsignelsen med løftet om, at vi vil blive bevaret i
evigheden, og jo mere ens personlige fortælling synes for lang og uoverskuelig,
desto mere forstår man, at man ikke skal være alene om at opretholde.

Kilde

Manuskript er taget fra soerine.dk. Med tilladelse fra udgiver

150 **Kildetype**
Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Kristi himmelfartsdag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

155 **URI**
<https://www.dansketaler.dk/tale/sorine-gotfredsens-praediken-kristi-himmelfartsdag-2026>

160

165

170

175

180